

her være ſpeciel Anledning til at være eſtergiverende og ikke beſtemt paafaae, at det, vi forſt havde vedtaget, ſkal ſættes igjennem. Lad os erindre, at det hele Forſlag er kommet til os fra det afgaaede Miniſterium, uden at Thinget ſelv har bragt noget Forſlag ind; vi maae altsaa betragte det ſom et Helb, at vort Duſſe paa en Maade er blevet imødekommet, og ſelv om vi ikke kunne faae det opfyldt, netop i den Grad, vi havde troet det var rigtigſt, ſaa mener jeg, at vi, naar vi faae det opfyldt paa en taalelig og antagelig Maade, ikke ſhulde holde ſtærkt paa det, der oprindeligt var paatænkt. Da der altsaa ikke ſynes at være nogen Strid om, hvorvidt man ſkal gaae ind paa Forſlaget eller ikke, ſkal jeg ikke videre opholde mig der ved. Det maa maafſee være mig tilladt at ſige et Par Ord i Anledning af, hvad der er yttret af det ærede Medlem for Aalborg (Zahle), ſom har gjort den Opdagelſe, at vi ikke have nogen parlamentariſk Regjering. Det er Noget, vi have været vante til, ſaa længe vi overhovedet have haft et Parlament her i Landet. Vi have haft Rigsdag ſiden 1849, men vi have ikke haft nogen parlamentariſk Regjering; vi have indtil Udgangen af 1851 haft Noget, der lignede en ſaadan, men det ærede Medlem maa ikke undre ſig over, at det hørte op med den 28de Januar 1852. Det ærede Medlem har uden tvivl ſelv ikke lidet bidraget til at gjøre den parlamentariſke Regjering mindre mulig. (Hør, Hør!). Det ærede Medlem er traadt meget ſtrængt op imod den meeſt parlamentariſke Regjering, vi have haft her i Landet, idet han meget haardt har bebrejdet den, at den forſpandt bag Døren der, uden at det eſter hans Mening var nødvendigt for den at gjøre det. Jeg vil haabe, at vi engang vil ſomme til at nyde den Lykke at faae en parlamentariſk Regjering, ſaa vilde vi meget bebre komme ud af alle diſſe vanſkelige Forhandlin-

ger, ſom vi ofte have, ſaa vilde vi ikke mere være nøbte til at begaae ſaa mange Inconſequentſer, ſom vi nu, tvungne af Omſtændighederne, maae finde os i, men jeg er ikke enig med det ærede Medlem i hans Anſkuelse om, hvem der ſhulde ſidde og hvem der ikke ſhulde ſidde i Hans Majeſtæts Statsraad. Jeg troer ikke, at det vilde være helbigt, om man beſtemte, at viſſe Portioner Næringsſkat eller Hjelpeſkat ſhulde give fortrinlig Ret til Sæde i Statsraadet. Det ærede Medlem mener, at det navnlig er Yderne, ſom burde have Sæde der, og ikke Tagerne alene, men hvorledes vil det ærede Medlem faae beſtemt, hvormeget der ſkal hdes for at komme i Statsraadet; regner det ærede Medlem ikke, at det, der hdes ved Hovedets Anſtrængelſe, det der hdes gjennem grundige, gode og almeennyttige Kundſkaber, er en Ydeleſe, ſom kommer Staten tilgode? Jeg havde mindſt ventet, at det ærede Medlem, ſom ſaa dybt har ſtuderet paa Univerſitetet ſaa vel i Kiel ſom i Kjøbenhavn, vilde være kommet med en ſaadan Bemærkning, ſom maafſee vilde have paſſet ſig for mig og mine Lige, men ſandelig ikke for et Medlem af den lærde Stand. Jeg vil imidlertid haabe, at der i Statsraadet ſidder Mænd, ſom vide, hvad det vil ſige at anvende Stattehdernes Penge paa den henſigtsmæſſigſte Maade; om de ſelv betale en ſtor eller en lille Deel af en Skat, det troer jeg imidlertid ikke har Saameget at betyde. Det glæder mig, at vi nu ſynes at komme tilende med vore Vanſkeligheder med Henſyn til Finantsloven. Jeg er overbeviiſt om, at naar vi ret komme til at betragte Sagen, ſaa vilde vi, ſelv om der var en endnu ſtørre Vanſkelighed, end der er, grumme nøbdig udsætte enten den ærede Miniſter for at tage ſin Afſked, eller for at give os vor — ingen af Dele vil jeg anſee for at være tilraadelig.